

๒๓

สัมมาทิฏฐิ (๓)

ความเป็นผู้มีมิตรดี มีสหายดี
มีจิตน้อมไปในคนที่ดี
นี่เป็นพรหมจรรย์ทั้งสิ้นทีเดียว

สัมมาสมาธิมูลนิธิ (๓)

๒๑๒

คำสอนในพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนที่นำไปสู่การปฏิบัติ ให้รู้แจ้งเห็นจริงด้วยตัวเอง เป็นคำสอนที่มุ่งสู่ความบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งมวล แม้เราจะศึกษาคำสอนมามาก เพียงไร แต่ถ้าหากยังไม่ได้ลงมือปฏิบัติ ก็ยังไม่ได้ชื่อว่าเป็น ผู้ทรงธรรม ยังคงเป็นเพียงใบลานเปล่า คือ รู้แต่ภาคทฤษฎีเท่านั้น เพราะฉะนั้นการจะเป็นผู้ทรงธรรม และได้รับรสแห่งอมตธรรม อันยอดเยี่ยม ที่ท่านกล่าวไว้ว่า รสแห่งธรรมย่อมชนะรสทั้งปวง นั้น ต้องเริ่มจากการเจริญภาวนาฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง จนกระทั่ง เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ทุติยอัปมาทสูตร ว่า

“ความเป็นผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีจิตน้อมไปในคนที่ดี นี้ เป็นพรหมจรรย์ทั้งสิ้นทีเดียว ดูก่อนอาณนที ด้วยว่า อาศัย เราเป็นมิตรที่ดี สัตว์ทั้งหลายผู้มีความเกิดเป็นธรรมดา ย่อม หลุดพ้นจากความเกิดได้ สัตว์ทั้งหลายผู้มีความแก่เป็นธรรมดา ย่อมหลุดพ้นจากความแก่ได้ สัตว์ทั้งหลายผู้มีความเจ็บป่วย เป็นธรรมดา ย่อมหลุดพ้นจากความเจ็บป่วยได้ สัตว์ทั้งหลาย ผู้มีความตายเป็นธรรมดา ย่อมหลุดพ้นจากความตายได้ สัตว์ทั้งหลายผู้มีความโศก ความรำไร ความทุกข์ ความเสียใจ และความคับแค้นใจเป็นธรรมดา ย่อมหลุดพ้นจากความโศก ความรำไร ความทุกข์ ความเสียใจ และความคับแค้นใจได้”

สัมมาทิฐิ (๓)

๒๑๓

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ได้ชื่อว่า เป็นสัญลักษณ์ของสุกกธรรม คือ ธาตุธรรมฝ่ายขาวที่มาปลดแอกสรรพสัตว์ให้พ้นจากกัณห์ธรรมอันเป็นธรรมดำ จัดให้หลุดร้อนออกจากใจของมวลมนุษยชาติ แม้พระพุทธองค์จะดับขันธปรินิพพานไปนานแล้ว แต่ด้วยความเป็นยอดกัลยาณมิตร ที่พระองค์ทรงประทานคำสอนไว้ให้ ทำให้โลกนี้ไม่ว่างจากบุคคลผู้เป็นสัมมาทิฐิ เพราะผู้มีสัมมาทิฐิเพียงคนเดียว เมื่ออุบัติขึ้นในโลก ย่อมอุบัติขึ้นเพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่ชนเป็นจำนวนมาก ทั้งเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เพราะพระพุทธองค์ได้แนะนำให้ชาวโลกรู้จักสัมมาทิฐิ ซึ่งเปรียบเสมือนแสงสว่างส่องนำทางสรรพสัตว์ให้พบหนทางอันประเสริฐ คือ อริยมรรค

*สมัยที่พระบรมศาสดาทรงเทศน์โปรดขวัณ ๓ พี่น้อง พร้อมด้วยบริวาร ๑,๐๐๐ คน ให้ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์แล้ว ทรงตั้งพระทัยว่า จะเสด็จไปที่สวนตาลหนุ่ม เพื่อประสงค์จะทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับพระเจ้าพิมพิสารผู้เป็นราชาแห่งแคว้นมคธว่า หากพระองค์ได้ตรัสรู้ธรรมเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว จะกลับมาเทศน์โปรดให้พระเจ้าพิมพิสารได้ตรัสรู้ตามด้วย

สัมมาทิฐิ (๓)

๒๑๔

สมัยนั้น ลัทธินิวกาฬของชฎิล ๓ พี่น้อง ถือเป็นลัทธิที่มีชื่อเสียง และเป็นที่เคารพเลื่อมใสของชาวแคว้นมคธมาก ด้วยความเป็นผู้ฉลาดในการเทศน์สอน เมื่อต้องการจะเปลื้องมัจฉาทิฎฐิของชาวเมืองอีกเป็นเรือนแสน จำเป็นต้องเปลื้องความเห็นผิดของผู้นำให้ได้เสียก่อน ดังนั้นเมื่อพระพุทธองค์ทรงทำให้ชฎิล ๓ พี่น้อง ซึ่งเป็นเจ้าลัทธิ เปลี่ยนจากมัจฉาทิฎฐิให้นำนับถือพระพุทธศาสนาแล้ว ทรงมีพุทธประสงค์จะไปโปรดพระเจ้าพิมพิสารต่อไป

อันที่จริง ชฎิล ๓ พี่น้อง ได้ตั้งความปรารถนาที่จะเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าตั้งแต่เมื่อ ๑๐๐,๐๐๐ กัปที่แล้ว คือ ท่านได้ถวายมหาทานแด่พระสงฆ์ ๑๐๐,๐๐๐ รูป มีพระปทุมุตตรพุทธเจ้าเป็นประมุข และตั้งความปรารถนาว่า ให้ได้เป็นสาวกผู้เลิศทางด้านมโหสิกรรมมาก ครั้นจุติจากอภัพนั้นแล้ว ได้เวียนว่ายตายเกิดในเทวโลกและมนุษยโลกเท่านั้น ไม่เคยตกไปในอบายภูมิ จึงทำให้ได้โอกาสในการสั่งสมบุญกุศลมาโดยตลอด

ในกัปที่ ๙๒ แต่กัปนี้ ท่านเคยเป็นอุปัฏฐากใหญ่ของพระพุทธเจ้า ครั้นอธิษฐานตอกล้ำซ้ำเดิมอีก ความปรารถนาที่ตั้งไว้ก็ชัดเจนมากขึ้นมาในชาตินี้ แม้ท่านจะมีความตั้งใจออกบวชเพื่อให้ได้เป็นพระอรหันต์ แต่วิธีการที่ถูกต้องนั้น ท่านยังไม่รู้ และก็ไม่มีใครบอก จึงหลงบูชาไฟอยู่หลายปี นี่เป็นข้อคิดว่า

สัมมาทิฐิ (๓)

๒๑๕

ความตั้งใจก็อย่างหนึ่ง แต่ถ้าชาววิธีการที่ถูกต้องแล้ว ก็ยากที่จะสำเร็จได้ จนเมื่อได้ฟังธรรมที่มีชื่อว่า อาทิตตปริยายสูตรจาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชฎิล ๓ พี่น้องพร้อมด้วยบริวาร ต่างดับไฟกิเลสในตัวได้ และได้บรรลุเป็นพระอรหันต์กันทุกคน หลังจากบรรลุธรรมแล้ว ทั้งหมดพากันติดตามพระพุทธองค์เข้าสู่กรุงราชคฤห์ด้วย

เมื่อพระเจ้าพิมพิสารสดับข่าวอันเป็นมงคลว่า “เจ้าชาย-สิทธัตถะซึ่งบัดนี้ได้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว กำลังมุ่งหน้าเสด็จมาโปรด” ทรงตื่นเต้นดีใจ พระองค์พร้อมด้วยพุทธบริษัทประมาณ ๑๒ นหุต หรือราว ๑๒๐,๐๐๐ คน รีบเสด็จมาถวายบังคม พระพุทธองค์ด้วยจิตที่เลื่อมใส ขณะเดียวกัน พวกพราหมณ์คฤหบดีภายในราชบริษัท และชาวเมืองต่างสงสัยว่า

“ระหว่างพระพุทธเจ้ากับท่านอุรุเวลกัสสปะ ใครหนอจะมีอานุภาพมากกว่ากัน”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงล่วงรู้ความคิดของชาวเมือง จึงตรัสถามท่านว่า “ดูก่อนกัสสปะ ท่านเคยเป็นอาจารย์สั่งสอนหมู่ชฎิลผู้ผ่ายผอมเพราะกำลังประพฤติพรต ท่านเห็นอะไรจึงได้ละไฟที่เคยบูชาเสียเล่า ท่านเห็นประโยชน์อะไรจึงมาประพฤติพรหมจรรย์กับเรา”

สัมมาทิฐิ (๓)

๒๑๖

พระเถระกราบทูลว่า “ยัญทั้งหลายย่อมกล่าวสรรเสริญรูป เสียง กลิ่น รส และหญิงที่น่าใคร่ทั้งหลาย ข้าพระองค์รู้ว่าของน่ารักน่าใคร่นั้นๆ เป็นมลทิน ตกอยู่ในอุปกิเลสทั้งหลาย เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงมิได้ยินดีในการเช่นสรงและการบูชาเพลิง ข้าพระองค์ได้เห็นธรรมอันระงับกิเลสแล้ว ไม่มีกิเลสเครื่องเศร้าหมอง อันเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ไม่มีกิเลสเครื่องกังวลไม่ติดข้องอยู่ในกามภพ มิใช่วิสัยที่ผู้ใดจะนำมาให้ผู้อื่นรู้ได้ ไม่แปรปรวนกลายเป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงไม่ยินดีในการเช่นสรงและการบูชาไฟ”

พระอรุเวลกัสสปะกล่าวจบ ก็ชบศีระষะแทบพระบาทของพระตถาคต พร้อมประกาศขึ้น ๓ ครั้งว่า “ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า จงเป็นศาสดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า” จากนั้นได้เหาะขึ้นกลางอากาศ ๗ ครั้ง ครั้งที่ ๑ สูงชั่วลำตาลแล้วลงมาถวายบังคม ครั้งที่ ๒ สูงชั่ว ๒ ลำตาลจนถึงครั้งที่ ๗ สูง ๗ ชั่วลำตาล แล้วลงถวายบังคมพระตถาคต จากนั้นนั่งประคองอัญชลีด้วยความนอบน้อม

มหาชนเห็นปาฏิหาริย์ดังนั้น ต่างกล่าวสรรเสริญพระพุทธคุณว่า “น่าอัศจรรย์จริงหนอ พระพุทธเจ้ามีอานุภาพมาก ธรรมดาผู้มีความเห็นผิดอย่างท่านอรุเวลกัสสปะที่มีกำลังบริวารมากถึงเพียงนี้ ทั้งสำคัญตนว่าเป็นพระอรหันต์ แต่พระพุทธองค์

สัมมาทิฐิ (๓)

๒๑๓

สามารถทำลายข้าย คือ ทิฐิฆิฆาณะได้”

พระผู้มีพระภาคเจ้าสดับตั้งนั้น จึงตรัสว่า “ดูก่อน อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย การที่เราได้บรรลุสุทัสสนธรรมตามอรุเวลกัสสปะและบริวารจนได้บรรลุสมรรคผลนิพพาน ในกาลบัดนี้ ยังไม่นำอัครรรยเท่ากับการครั้งก่อน ในเวลาที่เรายังมี ราคะ โทสะ และโมหะอยู่ ก็สามารถทำลายข้าย คือ ทิฐิ ช่วย ปิดประตูบ้ายให้เธอและหันกลับมาเป็นสัมมาทิฐิบุคคลได้” ทรงนำเรื่องในอดีตมาตรัสเล่าให้พุทธบริษัทได้รับฟังกัน ส่วน เรื่องราวของท่านจะเป็นอย่างไรนั้น เราคงต้องศึกษากันในตอนต่อไป

ฉะนั้น หากบางครั้งเราอยากปฏิบัติธรรม เพื่อให้หลุดพ้นจากความทุกข์ แต่ถ้าไม่รู้วิธีการที่ถูกต้อง อันจะนำไปสู่การดับทุกข์อย่างแท้จริงแล้ว วิธีการที่ไม่สมบูรณ์นั้น ย่อมก่อให้เกิดอันตรายใหญ่หลวงต่อชีวิตในสังสารวัฏได้ ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องเข้าหาครูอาจารย์ผู้มีสัมมาทิฐิครบถ้วนบริบูรณ์ โดยให้สำรวจกฎเกณฑ์จากหลักสัมมาทิฐิเบื้องต้น ๑๐ ประการ ที่ได้กล่าวไว้ในตอนแรกแล้ว ชีวิตของเราจะได้ไม่ผิดพลาด แม้หาก ยังไม่ได้บรรลุสมรรคผลนิพพาน ย่อมจะเป็นอุปนิสัยติดตัวไปข้ามภพข้ามชาติ ทำให้เราดำรงชีวิตได้อย่างปลอดภัย จนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรมกันทุกคน